

MOJE PRVO POTOVANJE NA JAPONSKO

Od nekdaj sem si želela obiskati Japonsko. Še zdaj se spominjam trenutka, ko sem prvič gledala eno od japonskih risank. Takrat so se moje sanje pričele. Želela sem iti na Japonsko. Želela sem videti svet na vzhodu. Nekaj let pred odhodom, predem sem sploh slišala za možnost potovanja s karateisti na Japonsko, sem se že začela malo pripravljati. Poiskala sem razne podatke o Japonski in se v šoli celo ponudila ter imela predstavitev o tem. Gledala sem razne japonske filme, gledala dokumentarne oddaje, brskala po internetu ... Ko sem izvedela, da se naša skupina, v katero sem bila vključena tudi sama, odpravlja na Japonsko, me je kar razganjalo od navdušenja. Nisem mogla verjeti, da si končno grem ogledat državo, o kateri sem vedno sanjala.

Uresničevanje sanj se je pričelo v soboto 10.07.2010, ko se je naša skupina Karate kluba Brežice pod vodstvom glavnega trenerja Christiana Kajtne že na vse zgodaj - ob treh zjutraj - odpravila na potovanje. Najprej smo se z avtomobilom in kombijem odpeljali do letališča Marco Polo v Benetkah. Vožnja je bila baje kar naporna, vendar se je večine ne spominjam, saj sem večji del poti prespala. Potem smo se najprej z letalom odpeljali do Pariza. Leteli smo slabi dve uri. V Parizu smo prestopili na največje letalo za najdaljše polete Boeing 747 (Jumbo Jet), v katerega gre lahko skoraj 450 potnikov. Ta let je bil najdaljši let našega potovanja in tudi najdaljši let z letalom, ki sem ga kdaj koli prej doživela. Leteli smo 12-13 ur. Bilo je malce naporno, vendar nam na letalu ni bilo hudega, saj je vsak na letalu imel svoj mali televizor oz. nekakšne vrste računalnik, na katerem so bili filmi, glasba, video spoti, igrice, serije ... bilo je vse, čemur najstniki pravimo »kul«. Ker smo leteli na vzhod, v nasprotni smeri obračanja Zemlje, se je dan skrajšal kar za 7 ur in smo bili na Japonskem naenkrat že sredi nedelje. Prave noči sploh ni bilo, saj se je sončni zahod končal kar s sončnim vzhodom z nasprotne smeri. Bilo je zelo lepo. Iz Japonske Osake smo potem poleteli z japonskim airbusom na jug – na otok Okinawa, ki leži daleč spodaj in je celo bližje Kitajski kot Japonski. Na Okinawi, ki ji pravijo tudi zibelka karateja, se je namreč vse začelo, ko je zemetke te veččine prineslo s seboj nekaj priseljencev s Kitajske. Še danes so tu njihovi potomci, ki veljajo za največje mojstre in nosijo najvišje nazive (tudi 10. DAN) v karateju na svetu. To kompletno potovanje je bilo precej naporno, saj je bilo veliko presedanja in tudi veliko časovne razlike, ki nam je tudi kasneje delala manjše težave zaradi utrujenosti, vročine in visoke vlažnosti v zraku.

Prvi teden treningov je bil namenjen Goju-ryu karateju, katerega sta nas učila dva največja mojstra tega stila Meitatsu Yagi in njegov starejši sin Akihito Yagi. Občasno je treninge vodil tudi Akihiro Yagi – mlajši sin Meitatsuja Yagija. Treninge smo imeli dvakrat dnevno. Eden je bil zjutraj, drugi pa popoldan ali pa zvečer. Zjutraj so bili treningi namenjeni le nam, kjer sta nas mojstra popravljala, nas spodbujala in nam vlivala veliko novega znanja. Pri drugem treningu pa so se nam pridružili tudi preostali člani hombo dojota, ki so bili do nas zelo prijazni in nam veliko pomagali. Naučili smo se nekaj novih kat in tehnik. Izboljšali smo svoj karate in se še bolj poglobili in raziskovali skrivnosti Goju-ryu karateja. Vesela sem bila, da sva se s Petro hitro učili, in da sta naju mojstra kar dostikrat pohvalila.

V prostem času smo se zadrževali na majhni a vendarle lepi peščeni plaži, kjer smo se kopali, se zabavali in se sproščali. Tam sem spoznala 23 letno Natsumi, ki nama je s Petro delala družbo. Petra, ona in jaz smo postale prav dobre prijateljice. Naučili smo jo celo plavat, saj veliko Japoncev tega ne obvlada. Upam, da jo bom videla tudi naslednjič, ko grem na Okinawo. V preostalem delu prostega časa, pa smo se zabavali na ogledih, kjer smo spoznavali lepoto in skrivnosti Okinawe. Tam sem zelo uživala in verjamem, da so tudi drugi

člani naše skupine. Ogledi so bili zelo zanimivi in zabavni. Obiskali smo nekaj starih okinawskih templjev, staro okinawsko vas, kjer smo lahko videli, kako so živeli prvotni prebivalci, mestne znamenitosti, podzemlje, kjer so se v drugi svetovni vojni dogajale bitke za Okinawo, plantažo ananasov, kjer smo se ananasa najedli do sitega, ogromen akvarij z vsemi možnimi prebivalci morja, tudi morskimi psi in kiti ipd. Ogledov je bilo zelo veliko in vsi so naredili velik pozitivni vtis name. Tako kot ogledi so name naredili dober vtis tudi ljudje, ki so bili zelo prijazni, skromni, spoštljivi in ustrežljivi. Manj sem bila navdušena nad njihovimi tradicionalnimi jedmi sušijem in morskimi algami, saj je okus zelo specifičen in se ga je potrebno navaditi. S hrano sicer nisem imela težav, saj je glavno živilo riž, ki ga imam jaz rada. Pili smo veliko zelenega čaja in vode.

Nekoliko težko se je bilo ločiti od Okinawe, vendar smo vseeno šli novim dogodivščinam naproti. Toliko, kolikor me je navdušila Okinawa, pa me je tudi tehnološko najbolj razvita država na svetu - Japonska. Najprej smo se odpravili z letalom iz Nahe do Osake in potem z vlakom do Kyota.

Razlika med Kyotom in Okinawo je kar opazna. Kyoto, stara prestolnica Japonske z znamenitim zlatim paviljonom, je po mojem mnenju veliko večje, bolj glasno in obiskano mesto. Ljudem, ki hitijo po ulicah, zgleda, da se jim mudi, zlasti popoldan, ko se okoli šestih vračajo z dela. Tudi gneče je kar precej, česar na Okinawi ni bilo. Torej je razlika med Kyotom in Okinawo precej vidna, vendar mi je bilo oboje zelo všeč.

Takoj po našem prihodu v Kyoto smo se odpravili v naš začasni dom. To je bil Komatsubara dojo, kjer je živel Irie Hirokazu, naš gostitelj in največji mojster Rindo karateja. Tam je bil tudi mojster Monobe Juiji ter tri dekleta, ki so izjemno dobro obvladala Rindo karate. Mojster Eto Hideki nam je tudi pomagal in nas učil novih kat. Prav tako pa tudi Sato sensei, ki je bil izjemno dober in prijeten učitelj, ki bi po mojem mnenju zaradi mehkobe povezanih gibov, zanimivega ritma izvajanja in izredne natančnosti, lahko delal tudi kot vrhunski plesalec ali koreograf na samem Brodwayskem odru. Njegov način poučevanja me je navdušil in veliko sem se naučila od njega. Zvečer so nam Japonci pripravili večerjo, ki so jo postregli kar v dojo-tu na nizkih zložljivih mizicah, okoli katerih smo klečali ali sedeli s prekrižanimi nogami. Ves čas smo na Japonskem uporabljali palčke za pribor in moram povedati, da je lakota najboljša učiteljica, saj smo se zelo hitro naučili jesti drugače.

Prvo noč smo prespali v doju, na tradicionalen japonski način torej na tleh, na posebnih ležalnikih. Potem, pa smo se odpravili v Zazen, kamor smo šli meditirati. Tam naj bi prispeli okoli 15.00, vendar ker smo bili razdeljeni v dve skupini, smo odšli z dvema taksijema. V prvem taksiju smo bili Mateja Petančič, Andrejka Dvornik, moja mami Metka Galič in jaz. Me smo prispele pravočasno, saj se je taksist večkrat ustavil in vprašal za pravo pot. Druge skupine, v kateri so bili Petra Planinc, Tomaž Dvornik, Hrvoje Oršanič in Darko Grozdina, pa ni bilo še kakšno uro, saj so zaradi manjših težav obtičali na cesti oz. v bližnjem jarku. Močni karateisti so taxi dvignili nazaj na cesto in nadaljevali pot. Ko smo se vsi zbrali, smo odšli na naši prvi zazen – sedečo meditacijo, ko je pogled uprt v vrtove - v tempelj. Bila sem zelo navdušena, saj je bilo precej razburljivo. Prvi zazen je trajal le dvakrat po 15 minut, da smo se nekoliko navadili sedečega lotus položaja. Potem smo odšli nazaj v naši tempelj in se pripravili za na večerjo. Obroke imajo zelo zanimive, saj jedo staro japonsko tradicionalno hrano na star, japonski, tradicionalni način. Pred obroki smo seveda molili in šele potem jedli. Po večerji smo meditirali eno uro. Potem smo odšli spat. Naslednji dan je bil urnik v zazen precej naporen. Vstati smo se morali ob 04.45, potem smo imeli jutranji zazen, potem jutranjo mašo in šele potem zajtrk. Po zajtrku smo imeli malo prostega časa, da smo se lahko uredili za

odhod, ki je bil ob 9.00. Pred odhodom smo odšli v tempelj, kjer smo še zadnjič meditirali v zazenu približno eno uro.

Potem smo se zopet vrnil v naš dojo, kjer smo prespali eno noč. Naslednji dan pa smo odšli v hribe, kjer je bil drug budistični tempelj. Tam smo na prostem na pesku pred templjem trenirali Rindo karate z največjimi mojstri tega karateja.

Od vseh učiteljev oz. mojstrov se mi je v spomin najbolj vtisnil Sato sensei. Imel je zelo lep glas in malce smešen način govorjenja angleščine z japonskim naglasom. Bil je zelo prijazen kate je delal izjemno lepo ter tudi zelo dobro učil. Vsakdo, ki ga je gledal kako dela kato, je lahko videl, da jo dela s celim telesom in s srcem hkrati. Mene je njegova kata spominjala na ples. Mogoče mi je bila tako všeč zato, ker jo je delal nežno in močno naenkrat. Zelo mi je bil všeč in upam, da ga bom kmalu spet videla.

Od vseh, pa sta sem si najbolj zapomnila dva mlada karateista. In to sta Sho Kuroda (22 let) in Tesshin (20 let). Oba sta nam dela prijetno družbo. Sho je koristil tudi kot prevajalec, saj je znal odlično angleško, ker je kot otrok odraščal v Ameriki. Tesshin je bol tihe sorte in ne zna toliko angleščine, vendar nam je bilo v njegovi bližini vseeno zelo zabavno. Veliko smo se pogovarjali in smejali. Tudi onadva sta nam razkrivala nekaj skrivnosti Rindo karateja, njegovih mojstrov in Japonske. Žal si nisem zapomnila celih imen od obeh, vendar smo še vedno v stiku preko facebooka in e-pošte, tako da se bomo verjetno lahko naslednjič brez težav zopet srečali.

Na žalost je kar kmalu nastopil dan odhoda. Zame je prišel veliko prehitro, vendar temu dnevu nismo mogli ubežati. V nedeljo, 26. 7. 2010, smo se odpravili nazaj proti Sloveniji. Potovanje je bilo podobno kot potovanje proti Japonski. Torej naporno, vendar še vedno izredno zanimivo. Leteli smo zelo severno - čez Kitajsko, Sibirijo, Finsko in Dansko proti Parizu. Čeprav sem pogrešala Slovenijo in svoje domače, sem zelo težko zapustila Japonsko, vendar sem se vseeno veselila vrnitve domov. Tega doživetja ne bom nikoli pozabila, saj je bilo najlepše in najzanimivejše do sedaj. Upam oz. vem, da se bom zopet vrnila na Japonsko in komaj čakam, da pride ta dan, ko se bom odpravila proti Japonski. Proti deželi vzhajajočega sonca, visoko razvite tehnologije in prijaznih ljudi, o kateri sem vedno sanjala.

Nastja Galič